Temps Ordinari - Vint-i-vuitè diumenge

Per LlorencP el dl., 06/10/2025 - 16:45

Re 5, 14-17
2Tim 2, 8-13
Lc 17, 11-19

A vegades ens passa que ens sembla millor la vida, les coses, la casa, la feina, dels altres. Traduint una dita anglesa: "L'herba del veí és sempre més verda", i a vegades també es diu: "La gallina del veí sempre pon ous més grossos". Doncs bé, deixant de costat els refranys, hem d'admetre que tenen part de raó: les coses llunyanes, les coses que ens semblen exòtiques, ens impressionen, i tendim nosaltres a menystenir el que tenim nosaltres al nostre abast.

Potser la proximitat ens fa veure les arrugues de la nostra parella, o el caràcter difícil quan estem a casa, o les imperfeccions i manies que té l'altre, que tenen la parella i els fills, o altres parents, a casa. I ens quedem enlluernats amb les persones de fora, sense ser conscients que, si ens acostem més, veurem segurament també arrugues, mal caràcter i manies.

Si això és cert, també ens pot passar que les qualitats de les persones més properes les veiem menys, poden quedar com eclipsades per les petiteses de la vida quotidiana. Però pitjor encara: la quotidianitat i la proximitat ens pot fer passar per alt els gestos d'estimació o de servei afectuós de la persona amb la que convivim. Com si ens baixés el sentit de l'atenció i l'admiració davant les petites coses maques i bones, que ens fan les persones 'de casa'. Les acabem donant 'per suposat', i ens oblidem d'agrair, de reconèixer, de ser capaços de veure en els petits gestos quotidians la dosi d'amor quotidià que ens és donada.

A l'Evangeli d'avui, veiem com Jesús s'admira que dels deu leprosos guarits, només l'estranger, el que era de més lluny, reconeix i agraeix el bé que li ha fet Jesús. Els altres se'n van, com donant per suposat que la guarició que han tingut ha estat quelcom 'guanyat' o 'merescut', o simplement 'que ha passat'. En canvi, l'estranger, que veu les coses amb perspectiva, té una major consciència del que ha passat, del bé que li ha fet Jesús, i de qui és aquest Jesús que s'ha ocupat d'ell.

Com qui no vol la cosa. Jesús ens recorda que una manera de donar glòria a Déu és precisament l'agraïment, el reconeixement de tant de bé rebut per Ell. i aquí podem pensar en els grans fets que atribuïm a l'acció de Déu, com recuperar la salut en algun cas difícil, o trobar una bona feina, o que tal familiar nostre s'hagi recuperat, o que hagi anat bé tal situació que era complexa i que he encomanat al Senyor… Però potser oblidem que el nostre agraïment no ha de ser només per les grans coses, puntuals, sinó per tot: pel fet d'existir, per començar; pel fet de respirar; pel fet d'estar acompanyat i envoltat de persones que m'estimen i coneixen; per la salut; pel bé que reconec que he pogut fer al llarg de la meva vida; per com tantes persones m'han suportat i m'han cuidat quan ha calgut; pel do de la fe, que em fa conèixer i estimar Jesús com a Senyor de la meva vida…

Potser les lectures d'avui poden ser per a nosaltres una invitació a agrair; però no només agrair les grans coses, sinó a tenir els ulls i el cor obert a descobrir tants petits signes que són expressió de l'amor diví, i de l'estimació de les persones que m'envolten.

Ajuda'm, Senyor, a ser com aquest estranger que havia estat leprós: saber cada dia acabar-lo amb un profund agraiment per tant de bé rebut. Gràcies, Senyor!

ETIQUETES
ADMIRACIÓ AGRAÏMENT DETALLS